

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/02-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho na neverejnom zasadnutí 28. januára 2003 v konaní o sťažnosti P. M., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. A. P, K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. Nc 2003/02 a postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Nc 9/02, za účasti Okresného súdu Košice I a Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pôvodne pod sp. zn. Nc 2003/02 a od 16. júla 2002 pod sp. zn. 24 NcPo 3/02 p o r u š e n é b o l o.

2. Základné právo P. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Nc 9/02 porušené nebolo.

Sťažovateľovi nepriznáva primerané finančné zadosťučinenie.

Okresný súd Košice I je povinný uhradiť P. M. trovy konania vo výške 10 050 Sk (slovom desaťtisícpäťdesiat slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. A. P., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 23. augusta 2002 sp. zn. IV. ÚS 7/02 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. P., K., ktorou žiadal, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní o vydanie predbežného opatrenia vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. Nc 2003/02 a na Okresnom súde Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nc 9/02.

Sťažovateľ sa súčasne domáhal, aby mu ústavný súd z dôvodu porušenia jeho označených práv priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 225 000 Sk.

Sťažovateľ napokon požadoval, aby ústavný súd uložil Okresnému súdu Košice I a Okresnému súdu Košice II, aby mu uhradili jeho trovy konania.

V rámci prípravy pojednávania vyzval ústavný súd 30. augusta 2002 Okresný súd Košice I a Okresný súd Košice II, aby sa písomne vyjadrili k opodstatnenosti sťažnosti.

Okresný súd Košice I nezaujal k sťažnosti žiadne stanovisko.

Predseda Okresného súdu Košice II v stanovisku doručenom ústavnému súdu 20. septembra 2002 uviedol: „Predmetný návrh bol sťažovateľom podaný na Okresnom súde Košice I dňa 27. 11. 2001, odkiaľ bol tunajšiemu súdu postúpený dňa 18. 2. 2002 a evidovaný pod sp. zn. 1 Nc 9/02.

Dňa 27. 2. 2002 konajúca sudkyňa vyslovila nesúhlas s postúpením Okresným súdom Košice I a z toho dôvodu bol spis dňa 6. 3. 2002 doručený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, ktorý predmetný spis vrátil tunajšiemu súdu dňa 26. 6. 2002. Rozhodol pritom, že na konanie vo veci sp. zn. 1 Nc 9/02 Okresného súdu Košice II je miestne príslušný Okresný súd Košice I.

Na základe uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach dala konajúca sudkyňa dňa 12. 7. 2002 pokyn na doručenie predmetného spisu Okresnému súdu Košice I, ktorému bol tento spis doručený 16. 7. 2002.

Na Okresnom súde Košice I je spis vedený pod sp. zn. 24 NcPo 3/02.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti som tohto názoru, že tunajším súdom neboli v danom konaní spôsobené prieťahy, a to s ohľadom na časové obdobia, ktoré uplynuli od doručenia spisu, resp. rozhodnutia Krajského súdu Košice, po vykonanie úkonu vo veci i s poukazom na skutočnosť, že v súdnom oddelení JUDr. G. Š., ktorej bola na tomto súde vec pridelená, je 526 nevybavených vecí.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania, ich zástupcov a verejnosti, len na základe obsahu sťažnosti a súdnych spisov.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúcich súdnych spisov [ide o spis Okresného súdu Košice I sp. zn. 24 NcPo 3/02 (od 16. júla 2002), predtým sp. zn. Nc 2003/02, resp. spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 1 Nc 9/02] ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania v predmetnej veci.

Sťažovateľ podal 27. novembra 2001 Okresnému súdu Košice I návrh na vydanie predbežného opatrenia ku konaniu vedenému na tomto súde pod sp. zn. 18 C 1571/00 s tým, že v tomto návrhu bol ako účastník na strane navrhovateľa uvedený B. p. m. K., K., a sťažovateľ ako účastník na strane odporcu.

V úradnom zázname spísanom 25. januára 2002 na Okresnom súde Košice I za prítomnosti predsedníčky senátu a zapisovateľky sťažovateľ uviedol: *„Podal som na tunajšom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia dňa 27. 11. 2001, pričom som neoznačil proti komu toto predbežné opatrenie smeruje, ale keď som sa domáhal vydania predbežného opatrenia v petite návrhu proti firme K. I., s. r. o. Po poučení zo strany súdu opravujem svoje podanie tak, že môj návrh na vydanie predbežného opatrenia smeruje proti K. I., s. r. o., so sídlom v K. Z toho dôvodu žiadam, aby súd opravil v podanom návrhu na predbežné opatrenie označenie účastníkov tohto predbežného opatrenia tak, že navrhovateľom som ja a odporcom K. I., s. r. o.“*

Dňa 31. januára 2002 dala predsedníčka senátu Okresného súdu Košice I občianskoprávnej kancelárii súdu tento pokyn: *„Prípisom postúp návrh na vydanie predbežného opatrenia Okresnému súdu Košice II z dôvodu miestnej nepríslušnosti*

tunajšieho súdu s poukazom na § 88 ods. 1 písm. h) O. s. p. (nehnuteľnosť sa nachádza v obvode Okresného súdu Košice II).“

Nadväzne na to bola uvedená vec 4. februára 2002 postúpená prípisom Okresnému súdu Košice II s odvolaním sa na § 105 ods. 2 a § 88 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Pretože Okresný súd Košice II s postúpením veci nesúhlasil, predsedníčka jeho senátu ju 27. februára 2002 v zmysle § 105 ods. 3 OSP predložila Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o miestnej príslušnosti poukazujúc na to, že sídlo odporcu je v obvode Okresného súdu Košice I. Krajskému súdu v Košiciach bola vec doručená 6. marca 2002.

Dňa 25. apríla 2002 vyžiadal Krajský súd v Košiciach výpis z obchodného registra K. I., spoločnosti s ručením obmedzeným, podľa ktorého má táto spoločnosť sídlo na K. v K..

Uznesením sp. zn. 15 Nc 19/02 z 30. apríla 2002 rozhodol Krajský súd v Košiciach, že na konanie vo veci sp. zn. 1 Nc 19/02 Okresného súdu Košice II je miestne príslušný Okresný súd Košice I. Toto uznesenie bolo doručené Okresnému súdu Košice II 26. júna 2002.

Dňa 15. júla 2002 postúpil Okresný súd Košice II s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach spis Okresnému súdu Košice I.

Dňa 16. júla 2002 bol Okresným súdom Košice I prijatý návrh v právnej veci navrhovateľa (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa) proti K. I., spoločnosti s ručením obmedzeným, K. na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 19. júla 2002 bola vec predložená podpredsedovi Okresného súdu Košice I na preradenie do senátu JUDr. M. Ž.

Dňa 25. júla 2002 zaslal Okresný súd Košice I sťažovateľovi výzvu na zaplatenie súdneho poplatku 500 Sk, ktorý sťažovateľ uhradil 1. augusta 2002.

Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 24 NcPo 3/02 z 3. septembra 2002 návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2002.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej: „Rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenia v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“ (I. ÚS 46/00). Preto ak by súd odmietol rozhodnúť o návrhu na predbežné opatrenie alebo ak by o ňom rozhodol v čase, ktorý nemožno považovať za vybavenie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), došlo by k zmareniu nielen účelu a zmyslu tohto procesného prostriedku, ale mohlo by sa to kvalifikovať aj ako odmietnutie spravodlivosti.

Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je organizovanie procesného postupu v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o rozhodnutie. Aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia platí povinnosť konkretizovaná v Občianskom súdnom poriadku, ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a aby sa skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné,

spoľahливо zistili. Účastníci sú povinní predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach. Súd pri rozhodovaní vychádza zo skutkového stavu, ktorý zistil. Použitie týchto zásad je však primerané a limitom je dosiahnutie účelu predbežného opatrenia. Tieto zásady sa preto neuplatňujú v celej šírke, ale s dôrazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti predbežného opatrenia.

Vzhľadom na to aj pri zisťovaní, či pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa všeobecné sudy dopustili zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd posudzoval vec podľa konkrétnych okolností prípadu z aspektu tých kritérií, na ktorých sa ustálila jeho doterajšia judikatúra (II. ÚS 813/00). Sú nimi právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup samotného súdu. Toto hodnotenie však nemôže byť mechanické, ale musí sa prihliadnuť aj na to, čo je pre účastníkov konania „v stávke“ (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Süßman v. Nemecko z 2. októbra 1994).

K prvému z uvedených kritérií ústavný súd uvádza, že samotný Občiansky súdny poriadok potvrdzuje právnu a skutkovú jednoduchosť rozhodovania o predbežnom opatrení tým, že k základným predpokladom na jeho nariadenie zaraďuje iba osvedčenie nároku, ktorý má byť chránený dočasnou úpravou pomerov účastníkov konania alebo má byť chránený pred obavou z marenia výkonu súdneho rozhodnutia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd takisto nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu návrhu a príloh.

V danom prípade postačovalo všeobecnému súdu pri rozhodovaní o návrhu vychádzať výlučne z jeho obsahu a pripojených listín (procesných a hmotnoprávných skutočností) a na základe ich spravdepodobnenia vyvodiť záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov [zakázať odporcovi pokračovať v stavebných prácach na objekte J. t. (Š.) v K.]. Tento záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Košice I sp. zn. 24 NcPo 3/02 z 3. septembra 2002, ktorým súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Právnu a skutkovú nenáročnosť konaní na vydanie predbežného opatrenia možno napokon vyvodit' aj z toho, že samotný Občiansky súdny poriadok ustanovuje pomerne krátku zákonnú lehotu, do ktorej je potrebné o návrhu na predbežné opatrenie rozhodnúť [bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 dní od podania návrhu na predbežné opatrenie (§ 75 ods. 2 OSP)], ak sa má dosiahnuť účel a zmysel tohto zabezpečovacieho inštitútu v občianskom súdnom konaní.

Pokiaľ ide o druhé kritérium (správanie účastníka konania), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nespĺnil podmienky spojené s riadnym uplatnením práva na súdnu ochranu pri podávaní návrhu na súd, čo bezpochyby ovplyvnilo dĺžku súdneho konania v období od 27. novembra 2001 do 25. januára 2002. Plynutie zákonnej lehoty na nariadenie predbežného opatrenia pre príslušný súd sa totiž nespája s akýmkoľvek návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, ale len s takým, ktorý spĺňa obsahové aj formálne náležitosti vyžadované podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd v súvislosti s tým vyslovil, že „dobu, v ktorej všeobecný súd nekoná, pretože navrhovateľ neplní podmienky späté s riadnym uplatňovaním práva na súdnu ochranu, nemožno pri hodnotení zbytočných prieťahov v konaní pripísať na ťarchu súdu“ (II. ÚS 39/02).

Sťažovateľ už ku dňu podania návrhu na súd (27. novembra 2001) mal k dispozícii doklady o tom, že m. K. predalo budovu na J. t. (Š.) v K. firme K. I., spoločnosti s ručením obmedzeným, a navyše bolo jednoduchým spôsobom zistiteľné (nahliadnutím do príslušného obchodného registra), že k uvedenému dňu má táto firma sídlo na K. v K. (od 22. novembra 2001). Ako však už bolo vyššie uvedené, sťažovateľ v pôvodnom návrhu na vydanie predbežného opatrenia nesprávne označil ako účastníka na strane navrhovateľa B. p. m. K., so sídlom na J. n., K., a seba ako účastníka na strane odporcu.

Aj keď následne sťažovateľ na základe poučenia súdu opravil vyššie uvedeným úradným záznamom z 25. januára 2002 označenie účastníkov, opäť nesprávne uviedol sídlo odporcu na adrese T., K. Až podaním doručeným Okresnému súdu Košice I 12. februára

2002 oznámil sťažovateľ súdu, že „*firma K. I., spol. s r. o., K. (ako právny nástupca BPMK v tejto veci), má v súčasnosti sídlo na K. v K.*“.

Podľa stanoviska ústavného súdu „nesprávne označenie žalovaného v žalobe je okolnosť, na ktorú ústavný súd musí prihliadnúť pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 3/02).

Podiel sťažovateľa na tom, že v konaní došlo k prietahom možno pripísať aj tomu, že nezaplatil súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia už pri podaní návrhu, ale až po výzve, ktorú mu 25. júla 2002 zaslal Okresný súd Košice I.

Uvedeným postupom preto prispel podľa názoru ústavného súdu k celkovej dĺžke konania aj samotný sťažovateľ a v dôsledku toho Okresný súd Košice I nekonal v období od 27. novembra 2002 do 4. februára 2003 so zbytočnými prietahmi, ak nerozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia najneskôr do 30 dní od podania návrhu.

Postup Okresného súdu Košice I a zbytočné prietahy

Použitím tretieho kritéria (postup samotného súdu) ústavný súd zisťoval, či nedošlo k namietaným zbytočným prietahom v konaní aj postupom označených súdov.

Okresnému súdu Košice I bola vec doručená 27. novembra 2001 a bola na ňom pôvodne vedená pod sp. zn. Nc 2003/02.

Obdobie od doručenia návrhu Okresnému súdu Košice I do postúpenia veci Okresnému súdu Košice II (od 27. novembra 2002 do 4. februára 2003) je už vyhodnotené vyššie v rámci rozboru správania sťažovateľa ako účastníka konania.

Pri posudzovaní následného postupu Okresného súdu Košice I došlo podľa názoru ústavného súdu z jeho strany k pochybeniu, keď po tom, čo dospel k záveru, že nie je miestne príslušný (vychádzajúc pritom zrejme iba z údajov o sídle odporcu oznámených sťažovateľom), postúpil 4. februára 2002 vec Okresnému súdu Košice II [s odvolaním sa na § 105 ods. 2 a § 88 ods. 1 písm. h) OSP].

Súd v rámci činnosti pred začatím konania (v konaní o návrhu na predbežné opatrenie) skúma miestnu príslušnosť rovnako, ako keď koná vo veci samej (§ 105 ods. 1 v spojení s § 75 ods. 2 OSP). Okresný súd Košice I sa týmto ustanovením zrejme dôsledne neriadil a bez toho, aby si bol overil, či sídlo odporcu uvedené sťažovateľom je v súlade s aktuálnymi údajmi zapísanými v obchodnom registri, postúpil vec podľa § 105 ods. 2 prvej vety OSP Okresnému súdu Košice II.

Na základe vyššie citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach postúpil Okresný súd Košice II 15. júla 2002 vec opäť Okresnému súdu Košice I, kde bola počnúc dňom 16. júla 2002 vedená pod novou sp. zn. 24 NcPo 3/02.

Následne bol 25. júla 2002 sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, čo urobil 1. augusta 2002. Okresný súd Košice I o návrhu rozhodol uznesením sp. zn. 24 NcPo 3/02 z 3. septembra 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2002.

Ústavný súd v spojení s takýmto postupom už vyslovil, že „správanie štátneho orgánu (teda aj všeobecného súdu), ktoré zapríčiňuje zbytočný prierah, sa obvykle prejavuje nečinnosťou orgánu s právomocou konať o veci. Pre splnenie účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov je však právne významné akékoľvek správanie štátneho orgánu. To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48. ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje

k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol“ (II. ÚS 33/99, I. ÚS 44/01).

Nesprávny postup Okresného súdu Košice I spočívajúci v postúpení veci Okresnému súdu Košice II, ktorý mal podstatný vplyv na celkovú dĺžku konania (v období od 4. februára 2002 do 16. júla 2002), možno preto podľa názoru ústavného súdu kvalifikovať ako konanie so zbytočnými priet'ahmi. Toto zistenie viedlo ústavný súd k záveru, že rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Postup Okresného súdu Košice II

Uvedenému súdu bola vec doručená 18. februára 2002 a bola na ňom evidovaná pod sp. zn. 1 Nc 9/02.

Pretože predsedníčka senátu uvedeného súdu 27. februára 2002 vyslovila nesúhlas s postúpením veci z Okresného súdu Košice I, bol spis 6. marca 2002 doručený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach s poukazom na to, že sídlo odporcu je v obvode Okresného súdu Košice I.

Po tom, čo Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 15 Nc 19/02 z 30. apríla 2002 rozhodol, že na konanie vo veci sp. zn. 1 Nc 19/02 Okresného súdu Košice II je miestne príslušný Okresný súd Košice I (toto rozhodnutie bolo doručené Okresnému súdu Košice II 22. júna 2002), dala 12. júla 2002 konajúca sudkyňa Okresného súdu Košice II pokyn na doručenie veci Okresnému súdu Košice I.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd postup Okresného súdu Košice II v tejto veci celkovo vyhodnotil ako postup, ktorý mal do určitej miery vplyv na celkovú dĺžku súdneho konania, avšak z hľadiska komplexného posúdenia veci nie je dôvodné označiť tieto priet'ahy za také, ktoré by so zreteľom na ich význam mali výslovne charakter „zbytočných priet'ahov“. Okresný súd Košice II vyvolal príslušnostný konflikt, na ktorý bol

oprávnený podľa zákona, a jeho postup možno vyhodnotiť ako konanie v čase, ktorý je primeraný povahe predmetnej veci.

Preto ústavný súd rozhodol vo vzťahu k postupu Okresného súdu Košice II tak, ako je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd považoval v tomto prípade výrok o porušení základného práva sťažovateľa za dostatočnú ochranu jeho základného práva, a preto rozhodol tak, že sa sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ktoré si uplatnil vo výške 225 000 Sk, nepriznáva. Zobral pritom do úvahy to, že Okresný súd Košice I v krátkom časovom odstupe po uplatnení sťažnosti sťažovateľa na priedaň v konaní namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odstránil. Zároveň prihliadol aj na jeho správanie ako účastníka súdneho konania, ktoré malo čiastočný vplyv na dĺžku tohto konania, ako aj na význam konania pre sťažovateľa, a to so zreteľom na to, že proti rozhodnutiu Okresného súdu Košice I sp. zn. 24 NcPo 3/02 z 3. septembra 2002, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia, nepodal v zákonnej lehote odvolanie.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 10 050 Sk (slovom desaťtisícpäťdesiat slovenských korún) z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia. Náhrada sa priznala za dva úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie veci, sťažnosť) – každý v hodnote 3 900 Sk a jeden úkon v polovičnej výške 1 950 Sk za doplnenie sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu (základom bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2001 vo výške 11 693 Sk) a 100 Sk režijný paušál za každý úkon právnej pomoci [§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 4 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2003